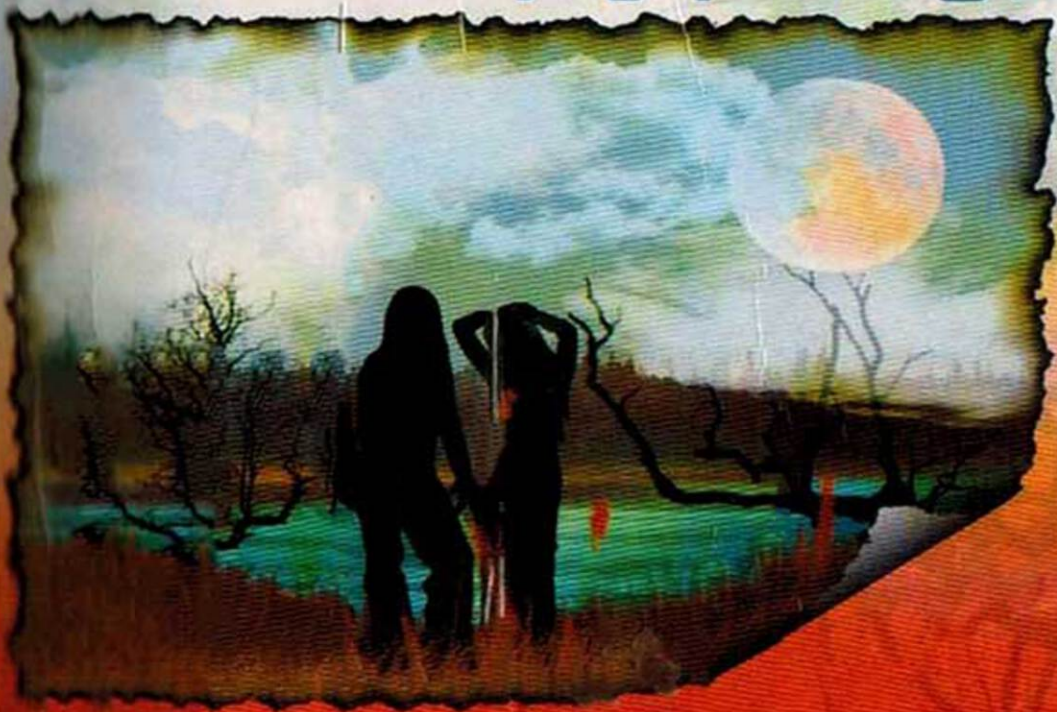

ပြာဏ်ဝင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုလေးနွယ်

နှစ်ဦးပိုင်မနက်ဖြန်

Design : MAUNGMYAT

ထိုနေ့က မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးရွာသည် ။

ပဲခူးမှာ ရောက်နေသော မိုးကဆုန်ဟာ ရွှေသာလျောင်းဘုရားကို လာဖူးပေမယ့် ထီးက ပါမလာခဲ့။

မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲလေး ရွာတာမဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက် တဝုန်းဝုန်းနှင့် သဲသဲမဲမဲ ရွာခဲ့တာ။

အပြေးအလွှား မိုးဝင်ခိုပေမယ့် ဆုန်တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲသလောက် ဖြစ်သွားရပါသည် ။

ထိုစဉ်က ဆုန်အနီးမှာ ဆုန်လိုပဲ မိုးဝင်ခိုနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့သည် ။

သူသည် မင်းကြီးကြိုက်ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီအဖြူလေးကို ရိုးစင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

မျက်ခုံးထူထူထဲထဲနှင့် စူးရှသော မျက်လုံးများကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သည် ။

ပြုံးမယောင်နှင့် ချိုသောနှုတ်ခမ်းထူကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သည် ။

သူ့ရဲ့ နူးညံ့ချိုမြိန်သော နွေးထွေးစိုလက်နေသော မျက်လုံးအကြည့်ကြောင့် ဆုန် ရှက်စနိုးနှင့် ရေစိုဆံပင်တွေကို လုပ်မိလုပ်ရာ တစ်ချက် ခါမိသည် ။

ဆံနွယ်ဆီက မိုးရေစက်တို့ သူ့ဆီ တည့်တည့်သွားစင်ပါတော့သည် ။

‘ဆောရီးနော်’

‘ရပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကြည့်နေတာ’

‘ရှင်’

‘ကျွန်တော် သေချာမြင်ဖူးတယ်လို့ ထင်နေလို့ ပါ’

‘ဟုတ်လား’

ပွင့်လင်းသော သူ့စကားကြောင့် ဆုန်က မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ သူ့ထံ
သေချာကြည့်မိသည်။ ။

ဆုန် သူ့ကို မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

သူဟာ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဘော်ဒီချ
ပ်ချပ်ရပ်ရပ်နှင့် အနည်းငယ် ပိန်သယောင်ရှိသော်လည်း လူချောတစ်
ယောက်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေပါသည်။ ။

သူ့ရဲ့ ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုကြောင့်လည်း သူ့ကို ယခင်က မသိမ
မြင်ဖူးခဲ့တာ ပို၍ သေချာစေသည်။ ။

ထိုဆွဲဆောင်မှုဟာ ရင်ထဲကို ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ဖို့ လွယ်ကူလွန်းသ
ည် လေ။

မင်းအဂ္ဂသည် သူမအနားရပ်မိရုံနှင့် ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်ရလွန်းသည်။ ။
ထိုခံစားချက်ကို သူ လန့်တောင် လန့်မိသည်။ ။

သူမဟာ နတ်သမီးလေးလား။

ဒါမှ မဟုတ် ကဝေမလေးလား။

ဆံနွယ်လေးကနေ ခြေဖျားလေး ခြေမျက်စိလေးထိ နူးညံ့လှပ ချစ်စ
ဖွယ် ကောင်းနေတာ။

သူများ တွေ ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်ပြစ်ချက်မကင်းတဲ့ တံတောင်ဆစ်
လို နေရာလေးကအစ လုံးဝန်းပြီး အနာအဆာ ကင်းနေတာ။ ခြေဖမိုး မို့
မို့လေးပင် ပန်းရောင်သန်းနေတာ။ ခြေဖနောင့်လေးကအစ လုံးဝန်းနီရဲ
နေတာ။

ခုန သူမ ပြေးလာကတည်းက အဂ္ဂ သေချာ စေ့စပ်ကြည့်နေမိတာ။
ခုထိလည်း အကြည့်မလွှဲချင်။

ရိုင်းတယ်ထင်မှာ စိုးမိပေမယ့် သူ့မျက်လုံးကို သူ မရုပ်သိမ်းနိုင်တာ
လည်း အမှန်ပါ။

‘ဒီ ပဲခူးမှာ ပဲ နေတာလား’

‘ဟင့်အင်း... ဆုန့် အစ်မဆီ လာတာ’

‘ဘယ်က စုန်းမလဲ’

‘ဟင်း... ရှင်... နော်၊ ဆုန့်ရဲ့ အစ်မကြီးကို ပြောတာ၊ လိပ်ပြာကန်ထဲ
မှာ နေတာ’

‘ဪ... ဪ’

မိုးကဆုန် မျက်စောင်းရွယ်တော့ သူရယ်သည် ။

‘ကျွန်တော်က ရန်ကုန်က’

‘ဆုန်လည်း ရန်ကုန်ကပဲ၊ မနေ့ကမှ ဒီရောက်နေတာ’

သူက သူ့ရဲ့ လိပ်စာကဒ်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးရင်း

‘ဆုန်က ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကြုံရင်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
အိမ်အလည်ခေါ်နိုင်ရင် ခေါ်ပါ၊ သိပ်လာချင်လွန်းလို့ ဗျာ... နော်’

သူ ပြောဆိုပုံက တစ်မျိုးပင်။ ရင်းနှီးပွင့်လင်းလွန်းပါသည် ။

မိုးလည်း ဆဲရော ဆုန်တို့ နှစ်ယောက်လည်း စကားတပြောပြောနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြရော။

မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေချိန် ခဏလေးမှာ မိုးကဆုန်ဟာ သူမရဲ့ အနာဂတ် လက်တွဲဖော်ကို တွေ့လိုက်ပြီဟု မသိသေးပါ။

မင်းအဂ္ဂကတော့ ထိုခဏလေးမှာ ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည် ။

သူမဟာ အမှန်တကယ် လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ၊ အဂ္ဂ သူမကို မရရအောင် ကြိုးပမ်းရယူမည်။

သူ မြတ်နိုးသော၊ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်ကြင်နာစိတ်ဝင်သော ထိုမိန်းမ အား သူ့ဖက်က အစွမ်းကုန်ပတ်သက် ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားမည်။

ကံတရားက ဘယ်လို လာမည်မသိသော်လည်း မင်းအဂ္ဂကတော့ သူ မနှင့် အလွန်ပဲ နီးစက်ကျွမ်းဝင်ချင်ပါသည် ။

သူမကို ချစ်မိသွားပြီဆိုတာ အချိန်တိုတစ်ခဏလေးနှင့် အလွန် သေချာသည် ။

အမှန်ကို ဆိုရပါမူ ထိုစဉ်က မိုးကဆုန်ဆိုတာ နွေရဂုံ၏ ညီမငယ် လေးမှန်း သူ လုံးဝ မသိပါ။

အပြန်မှာ သူမ တည်းခိုရာ မနွေရဂုံတို့ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ရင်း စကားစပ်မိတော့မှ နွေရဂုံဟာ ယခင်က သူ့ဦးလေး ဦးမြတ်ဝေ ခိုးယူ ပေါင်းသင်းဖူးသော၊ ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ထားဖူးသော အမျိုး သမီးဆိုတာ မင်းအဂ္ဂ သိလိုက်ရသည် ။

ဒေါ်နွေရဂုံသည် ယခုတော့ အိမ်ထောင်ကျကာ ပဲခူးမှာ အခြေချ နေ

ထိုင်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။

သားလေးနှစ်ဦးပင် ရှိနေပြီ။

သူမရဲ့ ဘဝလည်း အနည်ထိုင် အေးချမ်းနေပြီဖြစ်တာကြောင့် မင်းအဂ္ဂမှာ ထိုအကြောင်းအရာအတွက် အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရသွားပါသည်။ ။

သို့သော် သူဟာ ဦးမြတ်ဝေရဲ့ တူအရင်းဆိုတာကိုတော့ ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်ပါ။

မိုးကဆုန်၏ နွေးထွေးသော ဆက်ဆံရေးလေး ပြောင်းလဲသွားမှာ သူစိုးသည်။ ။ သူဟာ မြင်မြင်ချင်းပင် မိုးကဆုန်အပေါ် စုံမက်မြတ်နိုးခဲ့မိပြီ။

ထို့ကြောင့် အတိတ်က ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သော အဖြစ်အပျက်တို့အား ပြန်၍ အစ မဖော်လိုတော့ပါ။

သူ့ဖက်မှာ ဘာမှ မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိတော့ ဖုံးကွယ်ထားတာ အသင့်တော်ဆုံးပဲဟု မင်းအဂ္ဂ ဆုံးဖြတ်သည်။ ။

ပဲခူးမြို့ကနေ စခဲ့သော သူတို့ ရဲ့ ပတ်သက်ရင်းနှီး ခင်မင်မှုဟာ ကိုယ်စီ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တော့လည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်မသွားဘဲ ပိုမို နီးကပ်နွေးထွေးလာခဲ့သည်။ ။

တွေ့ပြီး တစ်လပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ မင်းအဂ္ဂက သူမကို အတိအလင်း ချင်ခွင့်ပန်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

သူ့ကို ချစ်လားဟု မင်းအဂ္ဂက မေးသောအခါ ဆုန်အတွက် စဉ်းစားစရာ မလိုအပ်ပေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူဟာ စတွေ့ကတည်းက ထူးထူးခြားခြား ဆုန်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို သိမ်းပိုက်သွားနိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

ပဲခူးမှာ ကတည်းက သူနှင့် မခွဲချင်အောင် ခံစားရသည် ။

သူက လာတွေ့ပါမည်။ ဖုန်းဆက်ပါမည်ဟု ဘယ်မျှကတိတွေပေးပေး ခွဲခွာပြီးတဲ့ မနက်ဖြန်ကို ဆုန်က မယုံရဲပေ။

သူစိတ် ပြောင်းသွားမှာ လားဟု တိတ်ဆိတ် ပူပန်ကြောင့်ကြနေမိသည် ။

ဆုန်တို့ ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုကို ခဏလေးနှင့် ပြီးမသွားစေချင်ပါ။

ခိုင်မာလှပသော ရေစက်အကြောင်း ကံတစ်ခု ဆုန်တို့ နှစ်ယောက် ကြားမှာ ရှိနေပါစေဟု တိတ်တခိုးလေး ဆုတောင်းရသည် ။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ မင်းအဂ္ဂကို မိုးကဆုန် ယုံကြည်ကိုးစားရသည် ။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တွယ်တာ စွဲလမ်းသည် ။

သူ့အကြည့်တစ်စုံကပင် ဆုန်ကို ဖမ်းစား သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်း ရှိပါသည် ။

ထိုမျက်လုံးတွေထဲမှာ ဆုန်ကို သူ ချစ်သွားပြီဆိုတာ ပေါ်လွင်နေသည် ဟု ထင်မိသည် ။

သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး စူးစိုက်ကြည့်ရတဲ့ အရသာဟာ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းသည် ။ နှလုံးသားတွေ ပူနွေးလှုပ်ရှားပြီး တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်စေသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးလည်ပတ်မှုတွေ မြန်ဆန်လာသလို ထင်မိသည် ။

သူစကားပြောပုံ... သူပြုံးပုံကိုလည်း ဆုန် သိပ်ကြိုက်သည် ။ သတိလက်လွတ် ငေးနေမိတတ်သည် ။

တစ်ဖက်က သူမဆက်သွယ်ဘဲ ခြေရာဖျောက်လိုက်မှာ လား၊ စိတ်ပူမိသလို တစ်ဖက်ကလည်း သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဆုန်နှင့် နီးစပ်အောင် ဖန်တီးမှာ ပဲဟု စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်နေသည် ။

နောက်တော့ ဆုန် ထင်သလို စိတ်ချသလိုပဲ ဖြစ်လာသည် ။

သူက တစ်နေ့ မမြင်ရလျှင် မနေတတ်အောင်ပင် ဆုန်နှင့် နေ့စဉ်တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားသည် ။

အိမ်ကို ညတိုင်းလိုလို ဖုန်းဆက်သည် ။

အကြာကြီး စကားပြောရလည်း ဆုန်တို့ ပြောလို့ မဝ။ ညသန်းခေါင်ထိ ဆက်ပြောသည် ။

အိမ်ကလည်း ဆုန်တို့ ညီအစ်မကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားသည် ။ တချို့သော မိဘတွေလို ချုပ်ခြယ်ဟန့်တားခြင်း မရှိ။

ဆုန်က မမနှင်းပုံကို သူ့အကြောင်းတွေ ခဏခဏ ပြန်ပြောပြမိသည် ။

သူ ချစ်ခွင့်ပန်တာကိုပင် ပြောထားပြီးပြီလေ။

သူ့ကို အဖြေမပေးခင် ဆုန်တို့ ပြောဖြစ်ကြသည် မှာ ။

‘ဆုန်ကလေ... ကိုယ့်ချစ်သူဆိုရင် သိပ်အများကြီး မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ သူ့ဆီက ဘာတွေတော့ ရမှ ဖြစ်မယ်လို့ လည်း ကြိုပြီး တွက်မထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ နောက်ကြောင်းရှင်းဖို့ ဆုန်အပေါ်မှာ ကောင်းဖို့ အကျင့်စာရိတ္တဖြောင့်မှန်ဖို့ မွန်မွန်ရည်ရည်နဲ့ လူကြီးမိဘ သိတတ်ဖို့ ပြီးတော့ ဆုန်ကို နားလည်ဖို့ ဒီလောက်ပဲ အရေးကြီးတာပါ’

သူက ဆုန်ပြောတဲ့ စကားတွေကို သေချာ နားစိုက်ထောင်နေသည်။ ။

‘ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောတာလည်း ဆိုတော့ ဆုန်တို့ မှာ ရှေ့ရှေ့က သင်ခန်းစာ ရှိဖူးတယ်လေ’

‘ဘာသင်ခန်းစာလဲ၊ ဆုန်တဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဇာတ်လမ်းရှိဖူးလဲ’

မင်းအဂ္ဂ အလန့်တကြားမေးသည်။ ။

‘ဆုန် ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပဲခူးက ဆုန်မမကြီးလေ၊ သူ လူရွေးမှားခဲ့တာ၊ အိမ်ထောင်ရှိပြီးသား သားသမီးပါရှိတဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကလေ မမကြီးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး ခိုးပြေးခဲ့ဖူးတယ်၊ သိလား။ လူကြီးတွေ ပြဿနာတက်ပြီး အတင်းပြန်ခဲ့ခဲ့လို့ ပေါ့။ မမကြီးမှာ ရှက်လည်း ရှက်၊ စိတ်လည်း နာပြီး အလူးအလိမ့်ခံစားခဲ့ရတာ၊ အခုမှ မေမေတို့ က နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ပြီးမှ တည်ငြိမ်မှု ရှိသွားတာလေ။ အဲဒီတော့ အိမ်ကလည်း ဆုန်တို့ ညီအစ်မကို စိတ်ပူတာပေါ့။ မမနှင်းပုံကတော့ ချစ်သူရှိနေပြီ။ ဆုန်ပဲ လူရွေးမမှားဖို့ လိုတာ’

‘ကျွန်တော့်ကို ရွေးရင် မမှားပါဘူးဗျာ စိတ်ချ’

‘ဟွန်း... ရုပ်ကိုက’

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆုန်လေးကို အသေအလဲ ချစ်နေတဲ့ ရုပ်ပေါ့’

‘ဘာ ဆုန်လေးလဲ’

သူက နှုတ်ခမ်းချန်ပြပြီး...

‘ချစ်တယ်’

‘သွား’

ဆုန်က ရှက်မျက်စောင်းလေးနှင့် တုန့်ပြန်သည်။ ။

မင်းအဂ္ဂမှာ သူမစိတ်ထဲ အစ်မဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခုထက်ထိ အခဲမကြေ ရွံ့မုန်းခါးသီးမှုတွေ ရှိနေတာသိတော့ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အကြောင်း ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မပြောရဲတော့ပါ။

ဆက်ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်သည်။ ။

တော်ကြာ ဦးမြတ်ဝေနှင့် တူတော်စပ်မှန်းသိရင် သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်မှာ စိုးသည်။ ။

ထိုအချက်ကြောင့် ချစ်သူလေးကို မစွန့်နိုင်ပါ။

ဒါဟာ သူနှင့်လည်း မဆိုင်။ သူ့အပြစ်လည်း မဟုတ်။

ဝန်ခံဖွင့်ချလိုက်တာနှင့် သူမဆီက ‘ဟင့်အင်း’ဆိုသော အဖြေမျိုး ထွက်လာမှာ သေချာနေတာကြောင့် မင်းအဂ္ဂ ဆက်ပြီး မြဲထားရမည်။ ဖုံးဖိလိမ်ညာသင့်ရင်လည်း လိမ်ညာရတော့မည်။

နောင်မှ သာ ထိုကိစ္စကို တဖြည်းဖြည်း သိစေမည်။ တောင်းပန်စရာရှိလည်း အစွမ်းကုန် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

ဒီလိုနှင့် သူ့ဖက်က ပိပိရီရီ နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ဦးမြတ်ဝေရဲ့ အမျိုးမှန်း ဘယ်သူမှ မရိပ်မိခဲ့။

မင်းအဂ္ဂကလည်း မှားကွက်မရှိအောင် သတိထားသည်။ ။ နောက်တော့ သူနှင့် ဆုန်တို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြသည်။ ။

သူစိတ်ထဲ ထင့်ပေမယ့် ဘာမှ ပြဿနာမရှိစေခဲ့ပါ။

မိုးကဆုန်တို့ မိသားစုမှာ သဘောကောင်းသဖြင့် မင်းအဂ္ဂမှာ အိမ်မှ
ဝင်ထွက်ခွင့်ရသည်။ ။

သူ့မိဘတွေကို နားဖောက်ခိုင်း၍ လူကြီးချင်း သဘောတူတဲ့ အခြေ
အနေမှာ သူတို့ ချစ်ခရီးလမ်းက ဖြောင့်ဖြူးသာယာခဲ့ပါသည်။ ။ သူသည်
ဆုန်တို့ အိမ်သို့ နေ့စဉ် ရောက်သည်။ ။

ဆုန်တို့ မိသားစုဝင်တွေ အားလုံးနှင့်လည်း ပြေလည်သင့်မြတ်သည်
။

ချစ်ပြီးသွားတဲ့ အခါမှာ လည်း သူတို့ နှစ်ဦးဟာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် ခဏလေးမှ မခွဲချင် မဝေးချင်အောင် အဖြစ်သည်းမိကြသည်။ ။

သူဟာ ညမိုးချုပ်လျှင်ပင် ဆုန်တို့ အိမ်မှ မပြန်ချင်ပေ။ ပြန်ရောက်
ပြီးလည်း ဖုန်းတစ်ကြိမ် ပြောမိကြပြန်သည်။ ။

ဘေးကလူတွေတောင် သူတို့ ကို မျက်စိနှောက်မည်လား မပြော
တတ်ပါ။ ။

သို့သော် မင်းအဂ္ဂ စိတ်ထဲတစ်နေရာမှာ တော့ ဆုန်သူ့အကြောင်း
တွေ သိသွားမလား။ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားတာကို စိတ်ဆိုးမလားဟု
အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေမိခဲ့သည်။ ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆုန်ကမသိ။ ရိပ်လည်း မရိပ်မိ။

ထပ်တဆင့်တက်ကာ သူ ဆုန်လေးကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်မိသည်
။

ဆုန်နှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ ပဲ သူ စိတ်ချနိုင်တော့မှာ ပါ။ ။

အထင်လွဲမှာ စိုးလွန်းလို့ ပါကွာ။

မင်းကို သိပ်ပြီး ချစ်ရလွန်းလို့ ပါ။

မင်းအဂ္ဂ ရောက်နေသဖြင့် ဆုန် ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

မျှော်လင့်နေသော မျက်လုံးများ နှင့် အပြုံးချိုချိုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ
တာမို့ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားသည် ။

လက်ပြတ်ဂါဝန် အင်္ကျီပွပွလေးနှင့်မို့ မနေတတ်သလို ဖြစ်သွားရ
သည် ။

‘ဆုန်’

‘ရှင်’

‘နေကောင်းရဲ့ လား’

‘နည်းနည်းပါးပါးပါ’

ဆုန် မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်မိသည် ။

‘မောင်’

‘ဟင်’

သူက အံ့သြသလို ကြည့်၏။

မောင်လို့ ခေါ်လိုက်တာကို ထူးဆန်းသလို ဖြစ်သွားပုံ။

‘ဆုန် ဘာပြောမလို့ လဲ’

‘ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ’

‘ပြောလေ၊ အပြင်သွားမယ်ဆို၊ အဝတ်အစားလဲ မလဲထားဘူး’

‘ဟင်... အခုမှ မမကြီးဆီက ပြန်ရောက်တာကိုး’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

‘ခဏ စောင့်ဦးနော်’

ဆုန် သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး အဝတ်အစား အမြန်လဲသည် ။

ဘလူးဘယ်ရီရောင် ဖျော့ဖျော့ ဂါဝန်ရှည်ရှည်လေးကို ဝတ်လိုက်သည် ။

ခြေအိတ်လေးကို စွပ်ပြီးမှ ဘွတ်ရှူးလေးစီးပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

ဆံပင်ရှည်ရှည်ဖြောင့်ဖြောင့်တွေကို သည် အတိုင်းပဲ ဖြန့်ချထားလိုက်သည် ။

မျက်နှာကိုတော့ ဘာမှ သေချာလိမ်းခြယ်မနေတော့ဘဲ ဒီလို မြှောင်လေးပဲ ထားလိုက်မိသည် ။

မောင်က တောက်ပသော မျက်လုံးများ နှင့် စူးစိုက်ကြည့်တာမို့ ဆုန် ရှက်စနိုး ခေါင်းငုံ့မိသည် ။

မောင်ရေ...

ရှင်မသိဘူးနော်။

မောင် ကြည့်လိုက်တိုင်း သိပ်လှနေချင်တယ်။

အရင်တုန်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ပြီး ပြည့်စုံပြီးသားဆိုပြီး
စိတ်တိုင်းကျခဲ့သူပါ။

အခုမှ အရင်ကထက် ပိုပြီး လှချင်စိတ်တွေ ဝင်လာမိတာ။

‘ဆုန် အရမ်းလှတယ်ကွာ’

ဆုန် ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည် ။

ဆုန် လက်ကလေးကို ဖျတ်ကနဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့ နမ်းရှိုက်၏။

ဆုန် ချက်ချင်း ရုန်းလိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချာချာ
လည်အောင် ကြည့်ရင်း အကဲခတ်မိသည် ။

‘ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး ဆုန်ရယ်’

သူက ရယ်ချင်သလို ဆို၏။

‘မေမေ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်’

‘အင်း’

ဆုန် မေမေ့ကို သွားပြောပြီး ပြန်လာတော့ သူက ကားပေါ်ပင်
ရောက်နေပြီ။ ဆုန်ကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေး၏။

ဆုန် ထိုင်ပြီးတော့ ကားတံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်ပေးသည် ။

တံခါးပိတ်ပေးရင်းနဲ့ ဆုန်မျက်နှာလေးကို ဖိကပ် နမ်းရှိုက်၏။

‘အို...’

ဆုန် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားတော့ သူက ရယ်နေသည် ။

ပြီးမှ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့၏။

‘မောင်’

‘ဟင်’

‘ဆုန့်ကို ဘယ်လိုမျိုး ချစ်တာလဲဟင်’

‘အထူးအဆန်းပါလား’

‘ဆုန့် သိချင်ပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပြကွာ’

‘ကောင်းပြီ ပြောပြမယ်’

‘ဆုန့်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဆုန့်နဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေချင်တယ်၊ မောင့်ဘဝတစ်ခုလုံး ဆုန့်အတွက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဆုန့် ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်အောင် အားလုံး ကြိုးစားပေးမယ်၊ ပြီးတော့ အတူ နေချင်တယ်၊ ဘာကြောင့်မှ ဆုန့်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ မောင့်ကို မချစ်တော့ရင်လဲ ရအောင် ယူမှာပဲ’

ပြတ်သားသော စကားများကြောင့် ဆုန့် အနည်းငယ် လန့်သွားရလေသည်။ ။

‘ကဲ... ရှင်းပြီလား’

‘မောင်ရယ်’

ဆုန့် သူ့ပခုံးကို ခေါင်းမှိုထားလိုက်သည်။ ။

သူက ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းရင်း ဆုန့်ဘက်တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လာ၏။

‘ဆုန့်’

‘ရှင်’

‘မောင့်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မုန်းသွားမှာ လား’

‘ဘာအကြောင်းလဲဟင်၊ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေ မောင့်မှာ ရှိနေလား၊ ဆုန် မုန်းသွားလောက်အောင် အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ထားလို့ လားဟင်၊ ဆုန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား’

‘ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်ထားပါဘူး ဆုန်ရာ’

‘အဲဒါဆို ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆုန်ရယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုခုနဲ့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်နေတာမျိုး ဆိုရင်ကော’

‘မောင် ကောင်းနေရင် ပြီးတာပဲ၊ ဆုန်က ဒီလောက်လည်း တစ်ဖက်သတ် မဆန်သေးပါဘူး’

‘အိုကေ...’

သူက သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်းနေသော လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဆုန်’

စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လာသော သူ့မျက်လုံးကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ပြောင်းဆန်အောင် ခံစားရသည် ။

‘ဆုန်ရာ’

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း အံ့ကြိတ်ပြီး ခေါ်၏။

‘ဘယ်တော့မှ ဆုန်ကို ချစ်လို့ ဝမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား’

‘အသက်တွေ ကြီးသွားရင်ကော’

‘ချစ်နေဦးမှာပဲ’

‘အခုလောက် ချစ်ပါတော့မလားဟင်’

‘ပိုတောင် ချစ်ဦးမှာပေါ့၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကြာလေ မြလေပဲဟာ’

‘ဆုန်က အဘွားကြီး ဖြစ်တဲ့ အထိ အခုလိုပဲ ချွဲနေမှာ’

‘မရှက်ဘူးလား သားသမီး မြေးမြစ်တွေက ရယ်မှာ သေချာတယ်’

‘ရယ်ပလေ့စေ’

‘မောင်က စတာပါကွာ၊ အရမ်းချစ်လို့ တစ်ခါတလေ စိတ်ဆိုအောင် စချင်တယ်၊ မခံချင်အောင် ပြောချင်တယ်၊ ငိုတာလေးကို ကြည့်ချင်တယ်’
,

‘ဆုန် ငိုရင် ပျော်တာပေါ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆုန်ရာ၊ စချင်တာကို ပြောတာပါ’

သူ့အပြောကြောင့် ဆုန် ကြည်နူးစွာ ရယ်မိသည်။ ။
